

Af Elisabeth Agerbæk

SERIE: KUNST I KIRKEN

”Himmelspejl”

af kunstoffotograf Per Bak Jensen

Det er mig en stor glæde at få lov at skrive om Himmelspejl, et fotografi af Per Bak Jensen, der hænger i den store sognesal. Det er blandt de billeder, som kirken har fået doneret af Ny Carlsbergfondet. For mig er det det helt rigtige billede at hænge i en kirke.

Himmelspejl er et billede, som fanger mig ind. Det lokker med en stille mystik, fordi det ikke er tydeligt, hvad det forestiller. På afstand ser jeg en skyet himmel omgivet af mørke, som kiggede jeg op mod himlen i en skov. Først, når jeg går tæt på, kan jeg se, at det ikke er himmel men stillestående vand. Og at mørket er vandets bred, som er myldrende fuldt af detaljer. Små grene, visne blade, et rør. Der er en dyb ro over billedet. En tidsløshed.

Hvor jeg troede, at jeg kiggede opad mod himlen, viser billedet i virkeligheden noget bogstavelig talt jordnært – et drænrør og en vandpyt, som spejler den smukkeste blå himmel og aftegninger af hvide skyer.

Billedet er på den måde fyldt med paradokser. Det, der er op, er ned. Det storladne er i virkeligheden banalt. Det, der er uendeligt som himlen, er afsluttet. En flade, et spejl.

Det minder mig om: ”Endnu ser vi i et spejl, i en gåde, men da skal vi se ansigt til ansigt” (1. Kor. 13,12), som er en del af Paulus’ kærlighedsløfte. Billedets spejlede himmel bliver løftet om himlen, men også en opfordring til at vende blikket opad.

Jesus bruger ofte det paradoksale i sine lignelser. I Matthæus evangeliet, begrundet han sin brug af lignelser: ”Derfor taler jeg til dem i lignelser, fordi de ser og dog ikke ser, og hører og dog ikke hører og heller intet fatter.” (Matt kap. 13, 13).

Himmelspejl gør netop det. Taler som i en lignelse. Helt stille og uden store armbevægelser. Minder os om det smukke i hverdagens små myldrende detaljer. Om det store i det små.

Elisabeth Agerbæk